

Stefano Bolognini elnök
és
Alexandra Billinghamurst alelnök
székfoglaló beszéde

Elhangzott a
Nemzetközi Pszichoanalitikus Egyesület (IPA)
Kongresszusán
Prágában, 2013. augusztusában

Kedves Kollegák!

Gondolom, érdekli Önöket, kik vagyunk mi, az új vezetőség és mik a terveink az IPA jövőjével kapcsolatban. Azért vagyunk itt, hogy elmondjuk Önöknek.

Először is, mindenekelőtt engedjék meg, hogy köszönetemet nyilvánítsam a cseh kollegák felé, akik meghívtak minket ebbe a gyönyörű “mitteleuropaeische” városba, ami csodálatosan ép maradt a háború és diktatúrák ellenére (ugyanúgy, mint a pszichoanalízis!...) Engedjék meg, hogy visszatekintsünk a múltba.

Itt a közelben, Priborban született Freud és mi 157 évvel később innen nézünk újra a jövőnk felé.

Bár ilyen alkalmakkor a beszéd a hagyományos protokoll része, szeretném őszintén hangsúlyozni Önöknek, milyen mélyen megható és megtisztelő érzés számomra ezen hivatalos funkció betöltése Alexandra Billinghamurst alelnökkel és Juan Carlos Weissmann pénztárossal és az IPA vezetés képviselőivel együtt.

Szeretném kifejezni hálánkat a nekünk szóló bizalmukért és abbeli vágyunkat, hogy a tőlünk telhető legnagyobb elkötelezettséggel dolgozzunk a pszichoanalízis és az IPA fejlődéséért, eme nagyszerű egyesületért, ami több mint egy évszázada egyesít minket történelmi, tudományos, képzési, szakmai, szervezeti és identitásbeli szempontból.

Azonosulni tudunk a minket megelőző vezetők generációinak értékrendjével és szeretnénk összehangolni analitikus szenvedélyünket és a “közös otthon” iránti szeretetünket a felelősségérzettel, ami elengedhetetlen egy ilyen nagy, jól strukturált, nagy presztízsű intézmény vezetéséhez.

Bár - itt, ma - az időnk korlátozott, ez rendkívül jó alkalom, hogy személyesen beszéljek Önöknek az általános elképzeléseinkről, alapelveinkről, amik inspirálnak minket, a jövőre vonatkozó terveinkről, legalábbis részletekben. Egyenesen rátérek néhány alapvető témára.

Általános áttekintés

A kor, amelyben élünk, alapvetően különbözik a korábitól a tekintetben, hogy az információ és kommunikáció sebessége teljesen átalakította az egymáshoz való kapcsolódásunk módját.

Egy pár rövid év alatt alapvető változások történtek a politikai és képzési rendszerekben, a mindennapi élet területén, a szexuális szokásokban, a párkapcsolatbeli együttélés és válás, családok, munkahelyi csoportok megítélésében, az alapvető értékekről való gondolkodásban a különböző közösségekben, az új társadalmi kategóriákban és sokasodó rétegződésben ugyanúgy, mint a kulturális és etnikai hovatartozások fokozódóan szerteágazó és kölcsönös interakciójában.

Így aztán nem véletlen, hogy a következő, 2015-beli IPA Kongresszus a címeről így döntöttünk: „Változó világ. A pszichoanalitikus módszerek alakulása és használata napjainkban”.

Míg ez a kor rendkívüli, előnyös lehetőségeket rejt magában, tagadhatatlanul kockázatot is jelent számunkra, úgymint identitás zavart, a valósággal való kapcsolat elvesztését, ami elbizonytalanodást vagy védekező rejtőzködést von maga után. Korunkban a fejlett világban kevesebb a háború, de mára krónikussá vált a féktelen, messzemenő destruktivitás, úgymint a drogfüggőség, terrorizmus, legalizálódott és elüzletiesedett a perverziók. A gondolkodás elleni támadás sokkal kifinomultabb, új formákat öltött, szemben a múltban domináló általános tiltásokkal.

Az egyensúly tartása a szuperego, más szociális és intrapszichés szintű tényezők között, úgy tűnik, más, új problémákat tár elénk, mint amikkel a pszichoanalízis kezdetén szembesültek. Új kórformák jelennek meg a rendelőkben, bizonyos szintű megértést és folyamatos elméleti és technikai alkalmazkodást követelve, ami nem mindig könnyű az analitikus számára.

A fiziológiai függőség elfogadása az analízisben, mint az életben általában, csökkent, talán a védekezőmechanizmusok, különböző támogatások és narcisztikus szervezetek hatására, egy olyan világban, melyben az elsődleges tárgy hiányzik vagy el-tűnik, leginkább a munka okán, jóval korábban, mint a múltban, mikor respektálták a baba igényét az elsődleges fiziológiai összeolvadásra és a kapcsolatok folytonosságára.

A kezelés tartamát és ritmusát veszélyeztetik ezen új ellenállások és nem rendkívüli, sok esetben, hogy az analitikusok kénytelenek csökkentett gyakorisággal kezdeni az analízist, hogy később igényeik és a módszer kívánalmi szerint fokozatosan vezessék a páciens a szabályos analitikus keretek közé.

A mindenhatóság élménye, amit a virtuális világ és a távoli kommunikáció könnyű volta táplál, új lehetőségeket nyújt, de új módszertani kérdéseket is felvet a pszichoa-

nalitikusok számára, akik szembesülnek a telefonos vagy skype terápia igényével. Ezek jóváhagyása vagy korlátozása jelenleg forrongó elméleti-klinikai vita tárgya.

A pszichoanalízis érvényességének minisztériumi szintű elfogadtatása sok országban nehézségekbe ütközik. Úgy tűnik, az egyetemek, túlnyomó többségben behavior iskoláknak szánják a tanári állásokat és mindenütt tapasztalható az intenzív versengés az IPÁ-nál jóval alacsonyabb képzési és szakmai szabályzóval rendelkező professzionális pszichoterápiás szervezetek részéről.

Mindennek ellenére, a pszichoanalízis és az IPA gazdag forrásai megengedik a jól megalapozott elégedettség érzését magunk, a módszerünk és jövőnk iránt.

Összetart minket a pszichoanalitikus elv ereje: a tudattalan, az áttétel, az ellenállások evidenciájának elfogadása. Evidenciája annak a folyamatnak és a változásnak, mely elindul, ha két ember rendszeresen találkozik és a feltétlen bizalom légkörében tanul együtt dolgozni a gondolatok, érzések és közös élmények kifejtésén.

Összetart minket a személyes analízisünkben gyökerező élmény ereje, melyet mindannyian átéltünk, ami, sokkal többször igen, mint nem, megváltoztatta az életünket.

Igen, a pszichoanalízis megváltoztatta az életünket, mint emberi létünket, és ez intenzívebb valami, minthogy elfelejthetnénk vagy tagadhatnánk, vagy elveszíthetnénk: mint egy új komplex ösztönző, ez az élmény magától értetődően vezet minket, hogy készek legyünk meghallgatni, hangolódni, együttérezni, megérteni, továbbadni a munka és értelmezési stílust generációról generációra.

Nagyon hasonlóan azokhoz a szülőkhöz, akiket gyermekként gondoztak és tápláltak, szeretik gondozni és táplálni a csecsemőiket.

Összetart minket a több mint száz év alatt ránk hagyományozott kutatási, elméleti és klinikai tudás óriási tárháza.

Az 1856-ban, innen nem messze született géniusz gondolkodására utaló, újságjainkban gyakran ismételt idézetek nem segítenek megmászni az „impact factorok” szikláját, de megjutalmaznak minket a „compact factor” hatással, ami egyesíti a tudományos közösségünket: mint egy magányos fatörzs, ami alátámasztja a virágzó és terebélyes fa lombzatát, mégis valami, ami biztos az eredetében, és a kizárólagos gyökereiben.

Összetart minket a szervezetünk nemzetközi természete, ami a kapcsolatokhoz, vitákhoz és az analitikusok kontinenseken átívelő folyamatos kollaborációjához rendkívüli és egyedülálló lehetőséget biztosít.

A beszéd ezen a pontján Stefano Bolognini átadta a szót Alexandra Billinghamst alelnöknek, hogy megtartsa beszédét:

Azzal szeretném kezdeni, hogy megosztom Önökkel, mi történt velem a Joseph Sandler Konferencián márciusban.

Bernard Reithet hallgattam, aki a lehető legnagyobb mértékben tárgyalt két nagyon jó és nagyon-nagyon különböző cikket Alessandra Lemma és Johannes Lehtonen tollából. Éppen a testével szemléltette számunkra, milyen érzés megpróbálni megtenni a hasítást. Aztán visszautalt Mark Solms egy előző esti előadásra és azt mondta "Örömmel hallottam Mark Solms utalását a das ding-re". Ebben a pillanatban hallottam magamat, amint spanyolra fordítom ennek a mondatnak az elejét. "Fue contento escuche Mark Solms..."

Csodálkoztam magamon, miért váltottam hirtelen spanyolra. Itt el kell mondjam Önöknek, hogy mióta tavaly októberben Buenos Airesben és Montevideóban jártam, spanyolul tanulok, egyszerűen a szenvedélyemmé vált, ami nagyon jó érzéssel tölt el. Addig is folyamatosan mentek a fordítások a fejemben, de ez volt az első alkalom a konferencián, hogy eszembe jutott a spanyol. Szóval csodálkoztam, miért történt éppen most. Gondolkoztam, mit mondott és tett éppen Bernard, megpróbált átfogni két nagyon különböző cikket és segíteni, hogy mi is ezt tegyük. Abban a pillanatban, miközben hozott az előző estéről egy harmadikat, a fejem a fordítás mellett döntött. Megmutatta nekünk kézzelfoghatóan, milyen érzés számára és egyidejűleg továbbvitte, a harmadikra való utalással, a harmadikra, aki önmaga híd az elmélet és az idegtudomány között, összekötve 1923-at és 2013-at. Szóval ebben a pillanatban az elmém úgy döntött, közli velem, miért vált a spanyoltanulás a szenvedélyemmé pont akkoriban. Rájöttem, hogy a spanyoltanulás öröme nagyon konkrét lehetőség számomra, hogy hidat építsek az IPÁ-n belüli valamennyi különböző pszichoanalitikus létezés- és látásmód között.

A spanyolban való elmerülésem hozzásegített, hogy ma itt ülhessek Önökkel, Stefano mellett.

És ahhoz, hogy holnap Stefanoval együtt Prágában az új vezetés körében az asztalfőn üljek.

Az IPA önmagában egy nagyon összetett szervezet. Három régióra osztott 63 országból 12000 embert ölel fel. Az IPA földrajza önmagában is megérne egy misét, de erre most nem térek ki. 70 tagegyesülete, 6 ideiglenes egyesülete és 19 tanulmányi csoportja (study group) van, 3 képzési modellje, sok-sok nézőpontja arra vonatkozóan, hogy mi a pszichoanalízis, kulturális sokszínűsége és négy hivatalos nyelve. Ez önmagában jelzi, hogy az IPÁ-ban való munka a folyamatos tolmácsolás és a hídépítés.

Pszichoanalitikussá válásunk során mindannyiunknak ki kell alakítanunk a saját elméletünket. Egyszer ezt már megtettük, így elkezdhetjük azonosítani és finomítani a gondolatainkat az egymással való párbeszéd során. Remélhetőleg a minket kiképző egyesület tág teret biztosít ehhez számunkra. Az anyaegyesületünk formál minket és a pszichoanalízist a helyi perspektívából kezdjük szemlélni. Ha és amikor elmegyünk a nemzetközi konferenciára, lehetőséget kapunk, hogy felfedezzük, hogy a különböző régiókban, társadalmi valóságában és elméleti síkon, milyen variánsokat tud mutatni a pszichoanalitikus gyakorlat és felfedezzük, hogy a különböző országokban mi közös a pszichoanalízisben.

Ez az, ami olyan különlegessé teszi az IPÁ-t. Igazi találkozóhellyé válhat, nemcsak egy hely, ahol tanulhatunk a köztünk levő mesterektől, hanem találkozhatunk bárkivel és eszmét cserélhetünk. Ugyanakkor a szervezetünk és a kongresszusaink pusztán mérete nyomasztóvá válhat és akadályozhatja, hogy megismerjük egymást.

Mégis, mikor Stefano rövidesen elmondja a terveinket, hallani fogják, hogy mi igazi találkozási helynek szeretnénk látni az IPA-t.

Mikor Stefano megkért, hogy csatlakoznék-e hozzá, egyáltalán nem ismertük jól egymást. Az EPF tanácsban láttuk egymást, ahol mindketten a saját egyesületünk elnökeként vettünk részt.

Az adott kedvet, hogy elfogadjam a felkérését, ahogy felvázolta a leendő vezetési stílusát, az elképzelését az IPÁ-ról. Így az eltelt két év a mai napig a vele való ismerkedés ideje volt. Minél többet beszéltem vele, egyre inkább imponált a szerény hozzáállása, finom ereje és bölcsessége.

Olyan időket élünk, mikor a pszichoanalízist láthatólag támadják. Úgy is mondhatjuk, hogy a pszichoanalízis válságban van. És igen, a pszichoanalízist több helyen megkérdőjelezzik. Úgy gondolom viszont, tudatosan és óvatosan kell megválogatni a szavainkat és metaforáinkat, mikor erről a helyzetről beszélünk. Ha, például a védekezés szót úgy használjuk, mint a „védekező pszichoanalízis”, mire utal, hogy hat ránk a másokkal való kommunikációban?

A védekezés szó használata valami statikus védekezést jelent. Mást idéz számomra, ha helyette azt mondom „kiállok valamiért”.

Amint már mások is tették, rá szeretnék mutatni, hogy a pusztán tény, hogy a pszichoanalízist megkérdőjelezzik, arra utal, hogy a pszichoanalízist úgy értékelik, mint valamit, amivel szemben valaki meghatározhatja magát. A pszichoanalízis megkérdőjelezése valójában lehetőséget ad számunkra, hogy tovább azonosítsuk és pontosítsuk a saját elméleteinket. Kihívás számunkra, hogy lefordítsuk a pszichoanalitikus gondolkodásunkat mások számára érthető nyelvezetre, hogy képessé váljon a párbeszédre. Remélhetőleg el tudjuk érni az elkövetkező években, hogy a pszichiátriában újra hangot kapjon a pszichoanalízis. A pszichiátriának szüksége van a látásmódunkra, és úgy gondolom, az egyik teendőnk ezzel kapcsolatban, hogy tudásunkat lefordítsuk párbeszédre alkalmas, azok számára érthető nyelvre, akik megkérdőjeleznek minket, akik magukat a pszichoanalízissel való szembehelyezkedés által határozzák meg. Úgy gondolom, ha alaposan szemügyre vesszük, hogy hogyan gondolkodunk és beszélünk, milyen metaforákat használunk,

ha készek vagyunk változtatni a nézőpontunkon arra vonatkozóan, hogyan állunk ki a pszichoanalízisért, jó lehetőségünk lehet, hogy meghalljanak minket.

Szomorú tendencia, hogy sok egyesületben szakadás történik. Ez valószínűleg a különböző gondolkodásmódok közelítésére való képtelenség következménye. Kialakul egy áthidalhatatlan különbség az egymással való tisztázó és finoman hangolt párbeszéd helyett.

Az a reményem, hogy az IPA tud segíteni az integrációs folyamatokra képtelen egyesületeknek, hogy elkerüljék a további szakadást. Úgy gondolom, annak biztosítása, hogy helybenjárás helyett az egyesületek épek, előremutató fejlődésre nyitottak maradjanak, megköveteli, hogy az egyesületek felülvizsgálják saját szervezetüket. Ez ugyanolyan bátorságot igényel, mint a pácienseinknek elkezdni a pszichoanalízist. Úgy gondolom, az IPA ebben támogató szerepet tud vállalni.

Úgy találtam, az IPÁ-t sok tagja valami távoli dolognak érzékeli. Hacsak nem veszel a részt a szervezésben vagy jössz a konferenciákra, az IPA valami távoli dolognak tűnik. Stefano és én reméljük, hogy az IPÁ-t több tag számára jelentésselivé és közelebbivé tesszük.

Mint korábban említettem, az IPÁ-t találkozási helynek képzeljük el. Remélhetőleg ezt szolgálja az az igyekezetünk, ahogy a 2015-beli, Bostonban rendeződő következő konferenciánkra készülünk. Találtunk egy gyönyörű helyet, ami építészeti csodálatos lehetőséget nyújt a találkozásra, természetes fénnel elárasztott terekkel, a magas boltozat érzetével, ami elősegíti az önvizsgálatot. A kiscsoportos megbeszélések új formáját tervezzük, ami, reméljük, alkalmas lesz a világ különböző részeiből érkező tagok találkozására.

Végül szeretnék elmondani Önöknek egy verset, amivel követem a mi anyaegyesületünk hagyományát. Arne Jemstedt az elnöksége alatt mindig egy verssel zárta az éves találkozóinkat.

A verset eredetileg svédül írta John Wipp.

Háromszor fogják hallani, svédül, angolul, spanyolul. Az anyanyelvemen, a második nyelvemen és a nyelven, amit éppen most tanulok. Én fordítottam angolra és játszottam a spanyolra való fordításával, miután többnyelű asszisztensem, Andreas Silva segített nekem és kijavította számomra. Megkértem a szinkron tolmácsokat, hogy annak érdekében, hogy hallják a svéd hangjait, ne fordítsanak, míg olvasom, de a végén fogok szünetet hagyni, hogy lefordíthassák, mielőtt visszaadom a szót Stefanonak.

Lat mörkret inom mig,
för mig
bli synligt

Som dammens botten
när jag med handen
skymmer himlaljuset

för att inte ytan
skall spegla
himladjupet.

Djupet
som ljusa
spegelbilden döljer

lever. Förvandlas
under blanka hinner
som jag maste se igenom

John Wipp, Blick (Pillantás), 1996

(Hadd lássam a bennem lévő sötétséget,
Akár a tavacska alját, ha elfedem a kezemmel a fényt fölüle
Ne az ég mélységét tükrözze a felszín.
A mély, amit a fénytörés elrejt, él.
Átalakul a fényes hárták alatt, amelyeken keresztül kell látnom.)

Most visszaadom a szót Stefanonak.

A Freud által 1910-ben alapított IPA a világ minden pszichoanalitikusának közös otthona.

Az IPA igazgatósága Broomhillben, a Paul Crake vezérigazgató által vezetett, magasan képzett szakemberekből álló vezetőség minden támogatást megad nekünk, hogy fenntartsunk egy egységes szervezetet. Ez lehetővé teszi, hogy az IPA tagjainak szakértelme és tehetsége a legteljesebb módon kibontakozhasson.

Az elődeinkhez hasonlóan a vezetésünk szeretné megőrizni az IPA szellemiségét és általános funkcióit, de nem merev módon.

Pontosan emiatt terveztünk egy sor újszerű fejlesztést, előnyös változtatást, amik az egyesületet hatékonyra, tekintélyessé, hasznossá teszik a tagjai, a kapcsolódó egyesületek és azok számára, akiket szeretne elérni, valamint azon intézetek számára, amelyekkel gyümölcsözően együttműködhet.

És kifejezetten azért, hogy megerősödjön a változó világban.

A mai előadásunk ezekről a fejlesztésekről és változásokról szól, így be tudjuk mutatni Önöknek a terveinket formáló általános elképzeléseinket.

Úgy véljük, hogy a pszichoanalízis, mint egy élő szervezet, olyan valami, ami kapcsolatban van a külvilággal és a saját belső világával is. Valami, ami a pszichoanalitikus gondolkodás lényegét megőrzi, de a tudományos fejlődés által javasolt változásokra is nyitott. Valami, ami önmagában is képes intelligens módon alakulni (azaz, hogy hosszú életű lehessen, mind a Darwini kiválasztódás, mind a neolamarcki genetikai átalakulás értelmében).

1.) Kommunikációs tervek

Úgy döntöttünk, hogy átszervezzük mind pszichoanalitikus közösségen belüli, mind az egyesületen kívülre irányuló kommunikációs rendszerünket. Megvizsgáljuk, hogy tudjuk magunkat hatékonyabban megmutatni a világnak (egyik jelszavunk: „Ha a pszichoanalízis, min tárgy nem jelenik meg önmagában, az alany nem tudja, hol találja meg”). Hogy tudjuk javítani a mindenre kiterjedő kommunikációt, hogy elérjük a kollektív részvételt, nemcsak az információhoz jutásban, hanem az összetartozás érzésében is.

Természetesen ezen a változásoknak tekintettel kell lenni az információigényre, az átláthatóság igényére és a megkérdőjelezhetelen jogi korrektség igényére a titoktartási szabályok figyelembe vételével, ami évről évre változik.

Még pontosabban, a célunk a szervezet különböző területei közötti kapcsolat javítása, például bizonyos kapcsolati hálót kell kialakítanunk a számos Bizottság között, hogy kibővüljön és hatékonyabbá váljon a kommunikációjuk és képessé váljanak egy gazdagabban integrált szellemi életre.

2.) A honlap, mint a pszichoanalitikus közösség szellemi életének területe

A honlap nem egy üzenőfal: a napjaink tudományos, kulturális, interaktív pszichoanalitikus életének kifejeződése.

Az a vágyunk, hogy élénkítsük és fokozzuk a kíváncsiságot, kedvet és érdeklődést a honlap látogatása iránt: nemcsak a tagok számára, hanem mindazok számára, akik nem felszínes értelmezést keresnek a személyes és kulturális élményeikre vonatkozóan, a különböző letisztult és gondosan kiválasztott cikkek révén hiteles gondolatokat közvetítsen.

Úgy tekintünk erre a „publikus” részre, mint egy „színes magazinra”, ami a pszichoanalízis megmutatásának közérthető módja, és további olvasásra és kapcsolatkeresésre buzdít.

Egy része interaktív lesz folyamatos változó blogokkal, beszélgető fórumokkal. Megvannak ehhez az embereink, technikai eszközeink és ötleteink és kár lenne nem élni velük.

3.) Betekintés a képzésbe

Mint intelligens és összetett szervezetnek, a pszichoanalízisnek folyamatosan reflektálni kell az ismeretek özönére az analitikusok új generációi előtt.

Célunk, hogy biztosítsuk a kiképzés vonatkozásában a különböző egyesületek közti érdemi, nyílt eszmecserét, hogy az IPA tagság ne pusztán formális és/vagy mennyiségi kritériumokon alapuljon, hogy a különböző pszichoanalitikus iskolák speciális jellegzetességei, tapasztalatai ismertebbé és közös tudássá váljanak.

Személyesen úgy gondolom, hogy csak az igazi, mélyreható vita mutathatja meg a különbséget egy tudományos és vallási közösség között. Különböznek abban, hogy egyik oldalon a tapasztalatot, másikon a hitet tekintik valóban alapvetőnek.

Szeretnénk megőrizni az pszichoanalízis „ tiszta aranyát”, anélkül, hogy beleesnénk a „Kastély” börtönébe, amit Franz Kafka olyan érzékletesen festett le a felejthetetlen novellájában.

4.) Gyerekek és serdülők

Úgy látjuk, ez a terület is megköveteli a különös figyelmet és a különböző pszichoanalitikus egyesületek közötti folyamatos konfrontációt. Ezt rendkívül fontosnak tekintjük mind a pszichoanalízis, mind a következő nemzedékek jövője szempontjából. Eltekintve attól, hogy sok páciens kezelnek specifikus terápiákkal és a médiabeli ismétlődő kritikus és ellentmondásos megítélésünk ellenére mi tudjuk,

milyen erőteljes a pszichoanalízis hatása napjaink kultúrájára, különösen a gyerek és ifjúságnevelés módjára, a fejlett társadalmak többségében.

Az élet adta sok traumatikus helyzet mellett reagálnunk kell a sok „statisztikailag normálisnak” tűnő jelenségre, mint a családok szétesése és a rendszeres, az alkotó és álmodozó fantázia kárára, szórakozás céljából történő, túlzott TV-, rajzfilmnézés, Playstation használat.

A fel nem ismert vagy félrekezelt gyerekkori lelki szenvedés kollektív tragédiája megköveteli, hogy analitikusként felelősséget vállaljunk egy a gyerekekhez és gondozóikhoz jobban illeszkedő és hatékonyabb jelenlét és segítségnyújtási gyakorlat kialakításában.

Kifejezetten úgy tartjuk, hogy az IPA kötelessége a „folyamatos jelenlét” mind tudományos, mind humanitárius okból, és erre a területre biztosan több erőt fogunk összpontosítani.

5.) Pszichoanalízis és pszichiátria

Nagy energiát akarunk fordítani a korábban gyümölcsöző párbeszéd újrakezdésére a pszichoanalízis és pszichiátria között.

Ez a kulcsfontosságú terület sok országban paradox helyzetbe került: sok pszichiáter fordul maga vagy családja számára segítségért a pszichoanalízishez és sok pszichiátriai team használ valójában pszichoanalitikusok által nyújtott intézményes szupervízót.

Mindazonáltal ez a kapcsolat lehasított terület marad az intézményi és oktatási szempontból, mert az egyetemi tanítás és közszolgáltatások közegében a pszichoanalízis jelenlétét tagadják vagy nyíltan támadják.

Claudio Eizirik professzort kértük fel, hogy alakítson és vezessen egy önálló Pszichoanalízis és Pszichiátria Albizottságot az e területen dolgozó kiváló kollegák segítségével, együttműködve az Egyetem és Pszichoanalízis Bizottsággal és a Kutató kollegákkal. Meg vagyunk róla győződve, hogy visszaállítjuk a hidat a pszichoanalízis és a mentális betegségekkel foglalkozó nyilvánosság között.

Elképesztő, hogy sok ember számára utolsó menedék a pszichoanalitikusan orientált terápia, választása, aki rengeteget profitálhatott volna belőle a betegkarrier kezdetétől fogva, miközben kórházi kezelések és nagy mennyiségű, nem mindig megfelelő pszichofarmakológiai gyógyszerelést kapott.

A pszichiáterek és pszichoanalitikusok fel tudják mérni a szaktudásuk specifikumait, képesek együtt dolgozni a mentális betegségekkel szembeni küzdelemben: ez egy olyan terület, ahol mindenki számára van hely, és nagy szükség van a kölcsönös segítségre.

6) Kutatás: az IPA tagokhoz és kutatókhoz kapcsolódva

Az új vezetővel, Mark Solmsszal tanulmányoztuk a Kutatási terület teljes újjászervezését: az irányelv a struktúra egyszerűsítése egy központi Kutatásszervező és három alcsoport létesítésével: Elméleti, Klinikai és Klinikumon kívüli.

A munkamód sokkal kezdeményezőbb lesz, mint a jelenlegi, a kutatási prioritások figyelembe vételével írunk ki pályázatokat, semmint pályázatokra várunk és utóbb mérlegeljük őket.

Három kulcspont lesz:

- 1) Folyamatos kapcsolat az IPA vezetése és a Kutatásszervezés között, hogy javasoljon érdeklődésre számot tartó lehetséges témákat vagy igényeket, amik specifikus kutatási projektek kidolgozását követelik meg.
- 2) Az IPA honlap kutatási oldalán folyamatos tájékoztatás a tagok számára a támogatott kutatásokról.
- 3) Megint a honlapon keresztül lehetőséget teremteni az IPA tagok és kutatók folyamatos eszmecseréjére.

Összefoglalva, minthogy az IPA jelentősen támogatja a Kutatást, (a költségvetés kb. 20 %-a) elvárható, hogy az IPA tagok rendszeresen tájékoztatást kapjanak ezen terület tevékenységéről és lehetőségük legyen a vele kapcsolatos konstruktív véleménynyilvánításra.

7) Az IPA/Régiók elektronikus újság (IPA/REGIONS Electronic Journal)

Mivel évek óta gyümölcsöző és kölcsönösen előnyös a kapcsolatunk a PIEE (Kelet-Európai Pszichonaltikus Intézet) és ILAP (Latin-Amerikai Pszichonaltikus Intézet) kiképző intézetekkel, az EPF (Európai Pszichoanalitikus Szövetség), FEPAL (a Latin-Amerikai Pszichoanalitikus Egyesületek Szövetsége) az APsaA (Amerikai Pszichoanalitikus Egyesület) által támogatott NAPSAC (Észak-Amerikai Pszichoanalitikus Szövetség) területi szervezetekkel, úgy döntöttünk, hogy közösen kiadó céget hozunk létre, egy hasonlóan közös felelősséggel fenntartott "vegyesvállalat" részeként.

Az "IPA/REGIONS E-JOURNAL", egy nemzetek fölötti tudományos kiadó (amit nem birtokolnak sem intézetek, sem magánszemélyek, hanem a fent említett intézmények). Jelenleg az intézményi képviselőkből és szakértőkből álló külön Bizottság dolgozik rajta, akik hamarosan előterjesztik a tervezetüket.

Ez az ötlet széleskörű egyetértést váltott ki, minthogy paradoxnak tűnik, hogy bár a nemzetközi pszichoanalízis intézménye 100 éves múltra tekint vissza, a közönségnek nem volt egy saját, őt maradéktalanul és tárgyilagosan képviselő újsága.

Ez az új folyóirat nagyon különböző lesz minden jelenlegi, régóta kiadásra kerülőtől és elkötelezett lesz a kifogástalan nemzetköziség biztosításában a szerkesztőség révén, beleértve a szerkesztők rendszeres forgásának elvét és minden ország minden szintű képviselőjét.

Ha, amint ez most bizonyosnak tűnik, keresztül tudjuk vinni ezt az összetett újdonságot, ez egy olyan vállalkozás lesz, amire a partnerszervezetek büszkék lehetnek, kulturálisan és tudományosan kiegyenlített, nyitott az elméletek különböző iskoláinak hozzájárulására, központ független és politikailag nemzetek fölötti.

8) Az IPA Enciklopédikus Pszichoanalitikus Szótár

Végül, úgy gondoljuk, megérett az idő arra, hogy elindítsunk egy másik nagy tudományos munkát: az IPA Pszichoanalitikus Szótár összeállítását

Sok kiváló pszichoanalitikus szótára áll rendelkezésre, de az IPA (és, véleményem szerint e pillanatban csak az IPA) rendelkezik olyan emberi erőforrásokkal, tudományos lehetőségekkel és kulturális kapcsolatokkal, hogy létrehozson egy rendkívül teljes és korszerű szótárt, ami hitelesen képviseli a pszichoanalitikus világ különböző elméleti irányzatait és iskoláit.

Egy ilyen nagy volumenű munka nemcsak a pszichoanalízis múltjának és jelenének kiterjedt ismeretét követeli meg, hanem jelentős szerkesztői és szervezési képességeket is: ez nem egy pár - bár értékes - kutató munkája lesz, hanem több munkacsoport összehangolt munkája.

Az a cél, hogy minden pszichoanalitikusnak és pszichoanalitikusan orientált pszichoterapeutának nyújtsunk egy igazi nemzetközi és naprakész tájékozási és hivatkozási alapot a lehető legmagasabb minőségben és széles kitekintéssel, ami megmutatja mind a „törzsét” mind az „ágait” a pszichoanalitikus fának, Freudtól napjainkig.

Összefoglalás

Mindezen elképzelések valósággá válhatnak, ha a különböző régiók kollegáival összefogva képesek vagyunk együtt dolgozni.

Személyesen, mint legtöbben Önök is, sok időt töltök a klinikai munkában a pácienseimmel, miközben kapcsolatban vagyok mind az ő, mind a saját belső világgal: a klinikai munka az analízis igazi magja. Ott találjuk a mélységet, értéket, részleges időtlenséget, a pszichoanalízis hatalmas lehetőségét a „titkos átjáróival”, amik megnyitják a belső ajtókat és felfedezésekre adnak lehetőséget, átalakulásra és integrációra, ami másképp nem lenne lehetséges.

Mindazonáltal hosszú ideje dolgozom kollegákkal: a saját Egyesületemben, munkacsoportokban, az IPA vezetésében és, mint sokan Önök közül, az energiáim jelentős részét a pszichoanalitikus közösségünknek szenteltem.

Ahogy mindannyian jól tudjuk, többé vagy kevésbé tudatosan, mindannyian merítünk inspirációt és erőt, a saját „ősjelenetünkből”, a származásunk történetéből, mindannyiunknak megvan a maga Priborja, amit elérhetünk (ha a dolgok elég jól haladnak, és ha Kafka Kastélya nem börtönöz be minket), a magunk Berggasse-ja, a magunk Gesellschaftja, és végül a Nemzetközi Egyesülete.

Az én életem egy Bologna melletti dombokon álló öreg ház nagy konyhájában kezdődött, ahol minden este összegyűltek a szüleim, nagyszüleim, nagybátyáim, nagynénéim, unokatestvéreim, testvéreim a XV. századból való tölgyfagerendák alatt.

A mai életem nem tagadja meg ezt az eredetet, ellenkezőleg, újra életre kelti, ebben a nagy tudományos és szakmai közösségben, amelyik azon dolgozik, hogy integrálja a régi szeparációs élményeket és a későbbi tapasztalatokat, amiket először az iskolában, később az egyetemen keresztül, szakkórházakban, szemináriumokon és konferenciákon szereztem.

Az én tölgyfaboltozatom ma a pszichoanalízis: alatta a sok nyelvünk és kultúránk a források kimeríthetetlen gazdagságát kínálja és együtt fogunk dolgozni, hogy elérjük, hogy az IPA valamennyi pszichoanalitikus valódi otthonává váljon, a külső, de különösen a belső világában.

Fordította: dr Tóth Katalin